

повтори съ горда утѣха на душата пророческитѣ думи, съ които се свършва неговото Прощаване!

Умрѣ сюрмахътъ за правда,  
За правда и за свобода.

\*

Пловдивската шестокласна гимназия по уредъ и плодотворна дейность бѣше най-прочутото учебно заведение въ България. Тя бѣше тогава буйно огнище на просвѣта, разсадникъ на наука, духовна фабрика за учители и апостоли на народното свѣстяване. Покрай нея Пловдивъ стана първиятъ културенъ центъръ на България.

Директоръ на това училище бѣше славниятъ Якимъ Груевъ.

Това име имаше тогава силно обаяние. Познавахъ Груева само по това обаяние, по побългарената Сирота Цвѣтана, която четѣхъ съ наслада, и по училищнитѣ му пѣсни, които пѣхме въ Сопотъ по изпититѣ.

Азъ пръвъ пжтъ видѣхъ знаменития учитель, когато баща ми ме заведе въ кабинета му, въ гимназията. Видѣхъ единъ кжсъ човѣкъ съ тъмно строго лице и съ остъръ погледъ, съ черна турска брада. Той бѣше кжсогледъ и ме изгледа съ примижаване, и стори ми се — надменно; но после разбрахъ, че това бѣше обикновения му начинъ на гледане по-долнитѣ отъ него. Изпитвахъ въ присѣдствието му чувство на страхопочитание и силно се смутихъ.

Той ме разпита какво съмъ училъ.

Когато му иззанаредихъ дългата върволица отъ високи и дълбоки науки, които съмъ погълналъ въ сопотското училище, той се хвана за бра-